

РЕШЕНИЕ

№ 3139

гр. София, 19.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 09.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **5962** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са обективно съединени искиове с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

Ищецът [фирма] твърди, че спрямо него са постановени предварителни обезпечителни мерки, наложени с протокол за извършена проверка на стоки с висок фискален риск - № 010100673538 3/23.8.2017 г. Оспорил е посочения акт пред по-горестоящия орган – директора на ТД на НАП – [населено място], който е отхвърлил жалбата. За изготвяне на жалба е ползвал услугите на адвокатско дружество и заплатил сумата от 1047,60 лв. Не е било налице произнасяне в срок по тази жалба, като оспорил мълчаливото потвърждаване пред АССГ, за което отново ползвал адвокатски услуги, за което платил още 1047,60 лв. В съдебното производство е бил представляван от адвокат. Оспореният акт е бил отменен с определение № 6749/2.10.2017 г. по АХД № 10698/2017 г. на АССГ. Ето защо иска пресъждане на сумата от 1047,60 лв. – разноски за адвокатско възнаграждение в производството по административното обжалване, както и законната лихва от датата на плащането му – 4.6.2018 г. до предявяване на исковата молба, в размер на 76,54 лв., както и до окончателното плащане на главницата. Претендира разноски в това производство. Ответникът – Национална агенция за приходите оспорва исковите. Те са неоснователни и недоказани. Налице е единен процес на проверка законосъобразността на съответния акт, поради което не може да се искат вреди в отделно производство. Обезщетението не следва да е източник на обогатяване.

СГП счита, че исковата молба е частично основателна. Моли да се намали претенцията, ако исквете се сметат за основателни.

Съдът, като взе предвид становищата на страните, както и събраните по делото доказателства, намира следното:

С определение № 6749/2.10.2017 г., постановено по АХД № 10698/2017 г. на АССГ, 26 с-в са отменени действия, предприети от органи по приходите в Дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, обективирани в протокол № 010100673538_3 / 23.08.2017 г., потвърдени с решение № ФК-89 / 08.09.2017 г. на директора на ТД на НАП-С.. Осъдена е Териториална дирекция на НАП-С. да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] сумата от 1097,50 /хиляда и деветдесет и седем лева и 50 ст./ лева - разноски по делото.

Представен е неоспорен от ответника документ - фактура от 5.9.2017 г., удостоверяваща плащане на сумата от 1047,60 лв. с ДДС от ищеца в полза на [фирма] за обжалване и процесуално представителство. Представено е и платежно нареждане за посочената сума.

Съдът, като взе предвид така установеното, намира, че исковата молба е неоснователна. Съгласно чл. 161, ал. 1 ДОПК (Изм. - ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 01.01.2016 г.) на жалбоподателя се присъждат разноските по делото и възнаграждението за един адвокат за всяка инстанция съразмерно уважената част на жалбата.

Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 6 АПК, приложим на основание § 2 ПЗР на ДОПК, административният акт следва да съдържа и разпореждане относно разноските.

Действително, в процесния случай, жалбата пред по-горестоящия административен орган е била отвърлена като неоснователна, с решение № ФК-89/8.9.2017 г. Но впоследствие, с решението на АССГ е прието, че ППОМ следва да бъде отменено. С отмяната на посоченото постановление съдът е решил и въпросът относно разноските в съдебната фаза.

При анализа на цитираните норми обаче настоящият състав намира, че въпросът относно дължимостта на разноските при административното обжалване не може да се разреши чрез иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Действително, с понасянето на разноските в резултат на незаконосъобразен акт, страната търпи неблагоприятни последици в своята имуществена сфера. Но в случаите, какъвто е процесният, когато законодателят е предвидил правна регламентация относно произнасянето по въпроса за разноските в рамките на основното производство, то страната е следвало да поиска произнасяне по този въпрос именно в това производство. Само когато в закона не е предвидена правната възможност да се искат и присъждат разноски /така напр. хипотезите в тълкувателно постановление № 2/2014 от 19.5.2015 г./, само тогава следва да се приеме, че може да се иска в отделно производство присъждане на разноски, с иск по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

Ето защо съдът намира, че искът е неоснователен.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Предвид акцесорността му, както и предвид неоснователността на иска с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, то следва да се отхвърли и този иск. Следва да се отбележи и това, че съгласно т. 4 от тълк.р. № 3 от 22.4.2005 г. по т.д. № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС вземането за обезщетяване на вреди възниква след признаване по законен ред незаконността на акта, действието или бездействието на държавния орган. Ето защо вземането за вреди от незаконен акт не би следвало да е изискуемо от датата на плащане на адвокатското възнаграждение –

така, както се претендира по това дело.
Въз основа на тези мотиви съдът:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ исковете на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу Националната агенция по приходите за присъждане на сумата от 1047,60 лв. лева - разноски за адвокатско възнаграждение, претендирано като разходи в производството по обжалване пред по-горестоящ орган – ТД на НАП С., на предварителни обезпечителни мерки, наложени с протокол за извършена проверка на стоки с висок фискален риск - № 010100673538_ 3/23.8.2017 г., както и законната лихва от датата на плащането му – 4.6.2018 г. до предявяване на исковата молба, в размер на 76,54 лв., до окончателното плащане на главницата.

РЕШЕНИЕТО ПОДЛЕЖИ НА ОБЖАЛВАНЕ ПРЕД ВАС В 14- СРОК ОТ СЪОБЩЕНИЕТО ДО СТРАНИТЕ, ЧЕ Е ИЗГОТВЕНО.

СЪДИЯ: